

Alle personages en gebeurtenissen zijn fictief. Overeenkomsten met bestaande personen en gebeurtenissen berusten op louter toeval.

Kramat BVBA
Hulshoutsesteenweg 24
2260 Westerlo Belgium
Tel./Fax: +32 (0) 16 68 05 87
www.kramat.be

ISBN: 9789462420014
Wettelijk Depot: D/2013/7085/12
Nur: 301
Copyright © Ignace Dermaux & Kramat bvba
Foto's auteur: Filip Naudts
Illustraties binnenwerk: Ignace Dermaux
Illustraties blz. 5 en blz. 296: Charlotte Dermaux
Foto's binnenwerk: privécollectie

IGNACE DERMAUX

POCO PECH

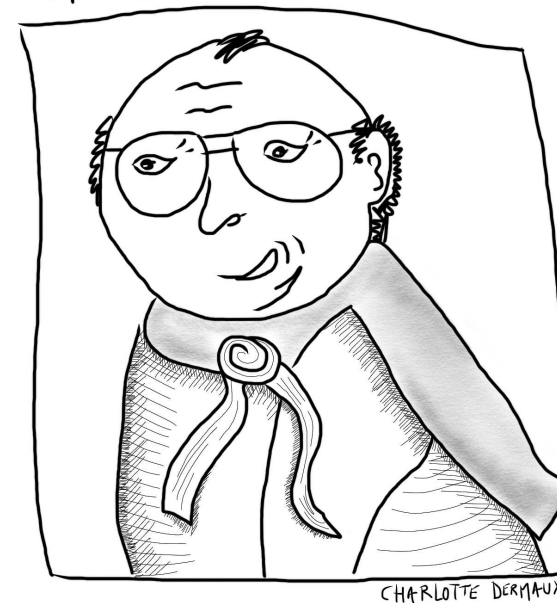
UITGEVERIJ
KRAMAT

*“Niets kan tot stand komen zonder eenzaamheid.
Ik heb een eenzaamheid voor mijzelf gecreëerd
die niemand zich kan voorstellen.”*

Pablo Picasso

*Voor opa Frans,
mijn papa.*

OPA FRANS

(1929 – 2007)

*“In elke man schuilt de vrouw
die hij graag aan zijn zijde heeft.”*

ROOM SERVICE

Een derde maal, deze keer heel luid, bonkte ze met haar indrukwekkende rechtervuist op de gesloten deur. De vrouw droeg een werktenu met korte mouwen. Haar donkere onderarm met de knoestige hand leek op een rubberen hamer. Elke normale deur zou onder dergelijk geweld rammelen in het slot, maar deze deur gaf geen kik. Ze bewoog geen millimeter. Aan de vergulde deurknop hing geen geplastificeerde kaart met de meertalige boodschap *Do not disturb please / Niet storen a.u.b. / Ne pas déranger svp.* Ze sloeg vijfmaal snel en hard, net onder de sierlijke, vergulde cijfers 521 en riep: “Room service!”

Een ouder koppel sleepte zich voort over het vuistdikke tapijt van de gang en schrok op van de herrie. Ze wierpen de vrouwelijke hotelbediende, duidelijk van vreemde origine te oordelen aan haar huidskleur, een afkeurende blik toe voor zoveel ongepast en onbeleefd geroffel op de deur van een hotelgast. In hun misprijzende ogen stond ook iets van angst te lezen. Angst voor het onbekende, voor de steeds snellere veranderingen in hun wereld.

Angelique – dat was de naam van de vrouw van Afrikaanse origine – keek hen fier en recht in de ogen en wenste hen in een onberispelijk, accentloos Nederlands vriendelijk en beleefd een goedemorgen.

“Goedemorgen, mevrouw en meneer, en een prettige dag nog!”

De grijsaard keek verbaasd naar het felle wit van haar ogen

dat in het schemerlicht van de tapijtgang sterk contrasteerde met haar donkere huidskleur. Hij was vooral verrast dat hij de klanken hoorde van een taal die ze verondersteld werden te kennen als hun tweede officiële landstaal, maar die ze niet wilden spreken en nooit hadden moeten spreken.

“Euh... oui... ja, dank...” stamelde hij.

Geschrokken versnelden ze hun pas in de richting van de lift.

Angelique bonkte nog een laatste keer op de deur. Al meer dan eens was ze met haar pasje een kamer die ze wilde schoonmaken, binnengegaan. Ze had dan altijd wel gedacht dat de hotelkamer leeg was, maar toch had ze vaak, totaal verrast, oog in oog gestaan met een naakte man die net van onder de douche kwam. In volle glorie de haren droog wrijvend terwijl druppels over het blote vel van zijn borstkas rolden. Sinds een paar maanden wist ze wat daarvan de gevolgen konden zijn, nadat in een hotel in New York een naakte hotelgast een kamermeisje had aangerand... Ze was niet in New York, maar in Antwerpen. Toch wist je maar nooit. Het was geen ongewoon fenomeen onder fervente hotelgangers – succesvolle artiesten of belangrijke zakenmensen woonden en leefden vaker in hotelkamers dan in hun eigen huis – dat ze bij het ontwaken niet onmiddellijk wisten in welk land, laat staan in welke stad, ze wakker werden. Aanrandingen van kamermeiden waren dus niet noodzakelijk plaatsgebonden. Een gast met een overdosis ochtendgeil kon zich evengoed in Antwerpen aan een kamermeisje vergrijpen als in New York.

Nog steeds kwam er geen antwoord van de andere zijde van de zware hoteldeur. Ze besloot haar pasje door de gleuf van het beveiligde slot te halen om zo de intimiteit van de kamer te betreden. Het kleine led-lampje veranderde van rood in groen en met een droge klik sprong de deur uit het slot. Voorzichtig ging ze binnen en riep opnieuw in het duister: “Room service!”

Dát was haar meteen opgevallen zou ze later vertellen aan de politiediensten: de fletse geur van koude frieten, vermengd met de sterke walm van alcohol en het feit dat de kamer nog in volledige duisternis was gehuld.

Ze schuifelde voorzichtig verder, terwijl ze nog eens luid riep. Geen reactie. Met een druk op de schakelaar wekte ze de huiselijk en gezellig ingerichte hotelkamer tot leven. De ruimte baadde nu in fel licht en uit de luidsprekers van het televisietoestel sprak de stem van een of andere zender haar toe. Op datzelfde moment schrok ze zich een hoedje. Het bed was leeg, maar de hotelkamer was dat niet. In de zetel zat een haveloze man, die op zoveel licht reageerde door in hevige, dikke stralen het mooie, kamerbrede tapijt onder te kotsen. Ze moest snel een stap achteruit, anders kwamen haar benen en schoenen onder de lauwe smurrie te zitten. Weg was de typische, gore walm van een nachtbraker die op friet en alcohol had geleefd. De kamer vulde zich razendsnel met de ranzige, zure geur van braaksel. Ze gilte het uit. Wat in de zetel zat, leek niet meer op een mens, maar op een wezen dat bezeten was, een kotsmonster. Ze rende gillend de kamer uit, en joeg het oude koppel dat bijna de liften had bereikt, nu echt de stuipen op het lijf. Bliksemsnel verwittigde ze haar baas.

Enkele minuten later stormden de hulpdiensten de lobby van het chique hotel binnen en doken om de hoek de lift naar de vijfde verdieping in. In kamer 521 wachtte hun klant.

In de fauteuil kotste Ben alsof zijn leven ervan afhing. Het verblindende licht brandde als een felle vlek op zijn netvlies. Traag verzwakte dat licht, werd een dunner streepje en daarna een kleine stip. Enkele tellen later doofde ook dit stipje fosfeen uit en werd alles zwart.

Ongeveer negen maanden na zijn dood, stelde zijn vader een van de mooiste daden die een vader kan stellen voor zijn zoon. Het ironische en tegelijk ook wel trieste van deze miraculeuze daad, was dat hij gedurende de tweeëntachtig jaar die hij had geleefd, zoiets nooit voor mekaar zou hebben gekregen. Niet omdat hij dat niet gekund zou hebben. Maar wel omdat Ben dat nooit zou hebben toegestaan.

Hij redde zijn leven. Hij redde zijn zoon van de ondergang. Van een eenzaam en verward leven aan de rand van de samenleving, kijkend naar een wereld die niet meer de zijne leek. Die hij nog wel herkende en toch ook weer niet. Een bevreemdende wereld waarin hij een eenzame spoorzoeker was geworden. Een slechte, welteverstaan...

Nochtans was Ben een doodnormale veertiger zoals er miljoenen rondliepen in de wereld, met een heel gewoon leven, een goedbetaalde baan en voldoende geld om rijkelijk te leven. Toevallig geboren op de juiste plek op deze aardbol, een plek

waar niemand omkwam van honger, waar niemand nog gedood of verminkt werd door oorlogsgeweld. Een plek waar mensen gemakkelijk honderd jaar werden, terwijl in andere delen van diezelfde wereld bij zesjarige kinderen de vingernagels werden uitgetrokken bij wijze van foltering, omdat het heersende regime vond dat dat zo hoorde in hun concept van staathuishoudkunde. Of waar aanhangers van datzelfde regime jonge meisjes verkrachtten en dan zomaar doodden. Of ook niet.

Kortom, Ben leefde op een plek waar het goed spelen en leven was, met een fijn gezin: een vrouw en drie kinderen.